

Μια ιστορία καραντίνας

Επειδή μας αρέσει να σκεφτόμαστε, να κατεβάζουμε ιδέες και να τις μοιραζόμαστε, ξεκινήσαμε κατά τη διάρκεια του πρωτόγνωρου φετινού εγκλεισμού μας μια ιστορία. Ο καθένας με το προσωπικό του ύφος εξέφρασε το πώς είδε και βίωσε αυτές τις μέρες.

Κάθε παιδί ξεχωριστά έγραψε ένα μέρος της ιστορίας, συνεχίζοντας από το σημείο που είχε ολοκληρώσει ο προηγούμενος. Δεν ξέραμε από την αρχή πού θα μπορούσε να καταλήξει η διήγησή μας. Διαμορφώθηκε στην πορεία και στο τέλος η ιδέα ολοκληρώθηκε, όπως το τελευταίο παιδί αποφάσισε.

Αλλαγές υπήρξαν σαφώς, ώστε να υπάρξει συνοχή, αληθοφάνεια και να μην ξεχωρίζουν οι διαφορετικοί συγγραφείς. Το αποτέλεσμα μοιράστηκε στην ομάδα και τώρα ήρθε η ώρα να φτάσει και σε σας.

Απολαύστε το!

Είθε το υπόλοιπο 2020 να φέρει μόνο χαρές σε όλους μας...

Μαίρη Πίσια

«Ένας ιός, όνειρο αληθινό!»

Πού θα πάει, δε θα βγει κι αυτός ο χειμώνας; Ήδη η άνοιξη είναι προ των πυλών. Ούτε μισός μήνας και θα έχουμε Πάσχα. Να θυμηθώ να κοιτάξω το αμάξι, να κάνω τις απαραίτητες προμήθειες-κάτσε να τα σημειώσω- και να τηλεφωνήσω στα παιδιά. Παρασκευή, αμέσως μετά τη δουλειά, δρόμο για την εξοχή. Ε, ρε, τι έχει να γίνει! Από πέρυσι το περιμένω. Ίσως πετύχω κι εκείνη την κούκλα που ξεμύτισε πριν ένα χρόνο πρώτη φορά, επιστρέψασα από την Αγγλία. Βρε πώς μεγαλώνουν έτσι τα κορίτσια, είχαμε πει τότε όλοι. Όπως και να 'χει, θα περάσουμε ζάχαρη. Θα ξεκολλήσουμε από τον καναπέ, από την κλεισούρα, από τις υποχρεώσεις, φτάνει πια.

Τι έγινε τώρα; Ωχ, ειδήσεις, το χειρότερό μου!

«Καλησπέρα σας, κυρίες και κύριοι, διακόπτουμε τη ροή του προγράμματός μας, διότι πρέπει να σας μεταδώσουμε μία έκτακτη είδηση...»

Αμάν, τι είναι πάλι; Μας έχουν ζαλίσει τελευταία. «Λόγω της κρίσης του κορωνοϊού, στο εξής ανακοινώθηκε πως θα ισχύσουν τα εξής: απαγόρευση εξόδου από τη χώρα, απαγόρευση των μετακινήσεων από νομό σε νομό, οι πολίτες θα μπορούν να εξέρχονται από την οικία τους συμπληρώνοντας πρώτα μια υπεύθυνη δήλωση...., τα διόδια θα παραμείνουν κλειστά για τις ημέρες των γιορτών...»

Οχι!!!!!! Αποκλείεται! Δεν συμβαίνει αυτό! Δεν γίνεται να συμβεί! Τι θα κάνω τώρα; Θα σκάσουν τα παιδιά όταν το μάθουν, που θα το έχουνε μάθει δηλαδή. Κοίτα ρε και τα είχαμε σχεδιάσει όλα στην εντέλεια. Ανυπομονούσα τόσο να πάω στο όμορφο χωριό μου, να δω τη μανούλα μου και να διασκεδάσω με τους κολλητούς.

Κι όλα αυτά, με ένα τσακ, αποτελούν παρελθόν. Ποτέ μου δεν φανταζόμουν ότι θα έφτανε και η

Ελλάδα στο σημείο να εφαρμόσει τόσο αυστηρά μέτρα. Εμείς, αυστηροί; Θα μου πεις, γιατί ρε μεγάλε, τι είστε εσείς; Και τώρα τι; Κλεισούρα, χωρίς να βλέπεις τους κοντινούς σου ανθρώπους; Μένουμε σπίτι και μένουμε σπίτι. Όλα τα κανάλια το ίδιο λένε, μας ζαλίσανε πια. Μου αρέσει που πριν από έναν μήνα μας έλεγαν ότι όλα θα πάνε καλά, έλα μωρέ δεν είναι τίποτα, μια σοβαρή γρίπη, ότι δεν θα καταντήσουμε όπως η Κίνα, και μπλα μπλα μπλα. Κι όσο βλέπω αυτή τη χαρτούρα που έχει μαζευτεί, ούτε στο γραφείο δεν είχα τόση. Κι έλεγα να τη φορτώσω στο συνάδελφο, που θα καθόταν σπίτι. Αμ, δεν πρόλαβα. Για κάνα μήνα ακόμα, που θα μένουμε μέσα, έχω αρκετή δουλειά.

Το σκυλί μου κι εγώ έχουμε γίνει αυτοκόλλητοι. Πάλι καλά που έχω και σένα, Μπουμπού, αλλιώς θα τα είχα χάσει τελείως. Αχ, βέβαια, κάθε φορά που βγαίνουμε στο πάρκο λίγο πιο κάτω από το σπίτι, βλέπω το πράσινο και το μυαλό μου ταξιδεύει στο χωριό και τις τρέλες που θα κάναμε με τα

παιδιά. Θα πηγαίναμε για υπαίθριο camping, για ψάρεμα, θα ανάβαμε φωτιά και την ημέρα του Πάσχα θα μαζευόμασταν για την ιστορική στιγμή του ψησίματος όπως κάθε χρόνο. Πάει τώρα... Όχι τίποτε άλλο, θα έφευγα κι απ' την πόλη και θα ξεχνούσα τον τσακωμό της προηγούμενης εβδομάδας. Σαν χθες τον θυμάμαι και τσιτώνομαι.

Βράδυ, τελευταίο Σάββατο του μήνα. Επιτέλους, θα έπαιρνα το μηνιάτικο. Καιρός ήταν! Τουλάχιστον θα μου έδιναν και το δώρο του Πάσχα και θα μπορούσα να περάσω αξιόλογα τις διακοπές. Είχα σχολάσει και κατευθυνόμουν στο γραφείο του προϊσταμένου, ώσπου άκουσα φωνές από μέσα. Όχι απλώς φωνές. Μόνο πόλεμος δε γινόταν. Ανοίγω την πόρτα ήσυχα-ήσυχα και αντικρίζω την καθαρίστρια με το αφεντικό. Μάλλον δεν με είχανε αντιληφθεί και συνέχιζαν να τσακώνονται. Από ό,τι κατάλαβα η καθαρίστρια πέταξε κατά λάθος κάποια σημαντικά έγγραφα κι ο άλλος τη στόλιζε κανονικά.

«Αδέξια! Πόσες φορές σου έχω πει να μην πειράζεις τα πράγματα μου; Εδώ εγώ εργάζομαι! Υπάρχει λόγος που αφήνω κάτι εδώ πάνω»

«Μα...»

«Περιμένετε να σας δώσω και παραπάνω, άχρηστοι. Φέτος, δεν έχει, για κανέναν σας! Μας χτύπησε και μας η κρίση. Δεν μας περισσεύουν να δίνουμε από 'δω κι από 'κει, ορίστε μας».

«Κύριε διευθυντά...»

«Δρόμο τώρα! Και μη σε ξαναδώ στο γραφείο μου, κήκες!»

Με πολύ αργά βήματα προσπαθούσα να το σκάσω πριν με καταλάβουν. Έλα όμως που δεν πρόλαβα και με είδε ο γεροξεκούτης τελευταία στιγμή.

«Τι θες εσύ εδώ; Δεν σχόλασες;»

«Μά-μάλιστα κύριε. Μιας και είναι το τελευταίο Σάββατο του μήνα ξέρετε...»

«Ξέρω, ξέρω...Μηνιάτικο δε θες κι εσύ; Μόνο να απαιτείτε ξέρετε...»

«Μα κύριε...Δεν έχω λείψει ούτε μια εργάσιμη μέρα και κάνω πάντα ό,τι μου ζητήσετε. Μέχρι και τα ρούχα σας από το καθαριστήριο έχω πάρει και δεν διαμαρτυρήθηκα. Και στο κάτω-κάτω, δεν ήταν η δουλειά μου»

«Πες μας ότι έχεις και παράπονο. Σας άφησα εγώ ποτέ να πεινάσετε; Όλα σάς τα παρέχω. Αλλά βέβαια, με την κουβέντα στο στόμα είστε».

Εκείνη τη στιγμή με θλίψη υπέθεσα ότι το δώρο του Πάσχα θα αποτελούσε παρελθόν. Ο προϊστάμενος συνέχισε να αγορεύει. Τι οι απαιτήσεις μας, τι η κοινωνία, τι το κράτος, όλα του έφταιγαν. Μπορεί και να με είχε ξεχάσει. Σαν μικρό παιδί, που οι γονείς του δεν το άφηναν να φάει γλυκό. Καμία απολύτως διαφορά, εκτός από την ηλικία και το αντικείμενο του πόθου του φυσικά. Πάνω που κοίταξα το ρολόι μου, κατάλαβα ότι τελείωσε το κήρυγμα.

«Ορίστε, πάρε αυτόν το φάκελο και φύγε κι εσύ. Και κλείσε και την πόρτα...»

«Καληνύχτα σας, κύριε. Ευχαριστώ»

Έφυγα πριν το μετανιώσει. Κλείνοντας, άνοιξα τον φάκελο και μέτρησα τα χρήματα. Προς μεγάλη μου έκπληξη όλα ήταν εκεί. Οπότε, θα είχα να ξοδέψω στο χωριό. Έτσι νόμιζα. Ήθελα να 'ξερα όμως γιατί με έψελνε άδικα τόση ώρα. Μπήκα βιαστικά στο αμάξι μήπως και με γυρίσει πίσω. Με το ζόρι κρατούσα τα μάτια μου ανοιχτά. Φτάνοντας σπίτι τάισα το σκυλί μου. Με τα μούτρα έπεσε. Όλο πεινασμένο είναι αυτό το ζώο. Καλά, τι ώρα ήταν; Ο Χριστός! Πριν από λίγα χρόνια ξενυχτούσα στα μαγαζιά από 'δω και από 'κει και τώρα κοιμάμαι όρθιος και με τις κότες. Τουλάχιστον αυτές είναι και ελευθέρως βοσκής, ενώ εγώ σε καραντίνα. Έκλεισα τα φώτα και έπεσα ξερός για ύπνο.

Έχουν περάσει μερικές μέρες και ακόμα να χωνέψω την κλεισούρα. Δεν έχω τίποτα ευχάριστο να κάνω, κάθομαι και τρώω

συνεχώς για να σκοτώσω την ώρα μου, στο τέλος θα σκάσω ή από το φαί ή από το κακό μου. Ήθελα να 'ξερα πώς κάποιος απολαμβάνουν αυτό τον τρόπο ζωής. Έχω φτάσει στο σημείο να εκτιμάω υπερβολικά το ότι θα βγάλω βόλτα το κατοικίδιό μου. Σκύλος και κινητό. Δεν το πιστεύω! Μα είναι ο μόνος τρόπος πλέον να επικοινωνήσω με τους φίλους μου.

Προχθές συζητάγαμε με τα παιδιά από το χωριό, σε μια ομαδική που έχουμε για τα ματαιωμένα μας σχέδια-βούρκωσα σας λέω- και ο Γιωργάκης, προκειμένου να μας ανεβάσει το ηθικό μάς πρότεινε την ημέρα της Ανάστασης να βάλουμε ψαλμωδία να παίζει στην τηλεόραση και βίντεο με ένα αρνί να ψήνεται στο κινητό. Να βάλουμε και εμείς τα καλά μας, να πάρουμε την λαμπάδα από την περσινή Ανάσταση, ναι, αυτή που έσταξε πάνω στα καλά μας παπούτσια και μετά από το πολύ 'τρίψε τρίψε' για να φύγει, το παπούτσι χάλασε, και να κάνουμε μια δικιά μας εξ αποστάσεως γιορτή. Πάντα αυτό το παιδί ξέρει πώς να μας φτιάχνει τη διάθεση. Αλλά μαϊμού - αρνί θα ψήσουμε;

Ε, ρε και να 'μωνα τώρα στο χωριό. Θα αράζαμε στο στέκι μας και θα λέγαμε τα ηλίθια ανέκδοτά μας για να γελάσουμε, θα μας έπαιζε μπουζουκάκι ο Πετράκος και θα πίναμε το ουζάκι μας μαζί με τις ποικιλίες που θα μας έφτιαχνε η κυρα Ντίνα... Μου έρχεται να βάλω τα κλάματα, άι στο καλό! Θα πνιγώ στη νοσταλγία. Όχι, αυτό σίγουρα δε βοηθάει. Πρέπει να κάνω κάτι άλλο. Ας σηκωθώ, να κάνω κάτι πιο δημιουργικό,

αρκετά μιζέριασα. Το βρήκα, θα απλώσω την μπουγάδα, ε;

Πήρα τα φρεσκοπλυμένα ρούχα μου, άνοιξα το παράθυρο και βγήκα στο μπαλκόνι να τα απλώσω. Ήταν και μια ευκαιρία να με δει ο ήλιος, που μαύρα μάτια θα κάνω να τον τρακάρω πουθενά με τις μάσκες και τα γυαλιά που κυκλοφορώ, λες και κρύβομαι. Ούτε δραπετής πια.

Καθώς άπλωνα, λοιπόν, βγαίνει στο μπαλκόνι της απέναντι πολυκατοικίας μία πανέμορφη κοπέλα. Φαινόταν συνομήλική μου. Ίσως και κάνα χρόνο μικρότερη;

Η λεκάνη με τα ρούχα ήταν βαριά και όταν είδα την κοπέλα αγκώθηκα και μου έπεσε κατά λάθος. Αρχισα να βρίζω από μέσα μου, τι ντροπή, ρεζίλι έγινα! Η κοπέλα ξεκαρδίστηκε στα γέλια και εγώ ένιωσα τελείως ηλίθιος. Αρχισα να μαζεύω τα ρούχα βιαστικά από το πάτωμα και μπήκα μέσα στο σπίτι τρέχοντας. Είχα και εγώ την ευκαιρία να γνωρίσω μία κοπέλα της προκοπής και τα έκανα θάλασσα. Τι γκαντέμης, θεέ μου!

Μετά από καμιά ώρα, αφού δεν τολμούσα να ξαναβγώ στο μπαλκόνι, έβαλα να δω μερικά επεισόδια από την αγαπημένη μου σειρά

La casa de papel και έφτιαξα μία μακαρονάδα για να ξεχαστώ. Μόλις τελείωσαν και τα επεισόδια, έβαλα στο σκύλο να φάει και έπειτα έπεσα για ύπνο. Ουφ...Τι κουραστική και βαρετή μέρα.. Να δω τι θα κάνω πάλι αύριο. Πρέπει να ξαναπλύνω και τα ρούχα.

Ντριν ντριν ντριν! Έλεος αυτό το ξυπνητήρι, έτσι μου 'ρχεται να το πετάξω καμιά ώρα. Όταν χτυπάει με εξαγριώνει. Τεχνολογία ήθελα, τρομάρα μου! Μισοκοιμισμένος ακόμη στρώθηκα στην τηλεόραση, ενώ η Μπουμπού με τράβαγε να βγούμε βόλτα με το μάτι μισόκλειστο.

Και πρέπει και να το δηλώσω, για να το σώσω. Χαρτιά, ταυτότητες και όλα τα σχετικά. Τα νεύρα μου πια! Αλλά ήταν κι ευκαιρία να βγω. Λες να έβλεπα και την κοπελιά; Λουρί και φύγαμε. Όσο κάναμε βόλτα, το πάρκο ήταν γεμάτο. Μου αρέσει που έγραψα και χαρτί. Εγώ ήμουν βλαμμένος ή αυτοί ήταν τόσο ανεύθυνοι; Ρε λες τσάμπα να έχασα το Πάσχα στο χωριό; Κοίτα νεολαία μαζεμένη στα παγκάκια, όλοι για σωματική άσκηση, δήθεν. Έκλεισαν τα σχολεία και κάνουν διακοπές, όλη τη μέρα έξω. Άι σιχτίρ! Γυρίσαμε σπίτι άρον άρον, γιατί νευρίασα, έβαλα στο σκύλο δροσερό νερό και άνοιξα την τηλεόραση να μάθω τα νεότερα για την επιδημία. Τι το 'θελα; Δεν έβαζα θρίλερ καλύτερα;

Η κατάσταση είναι εφιαλτική. Τόσοι άνθρωποι πεθαίνουν καθημερινά ή δίνουν μάχη με τον αόρατο εχθρό. Ούτε σε έργο επιστημονικής φαντασίας να παίζαμε. Όχι ρε, θα βγούμε ζωντανοί, τέλος, το αποφάσισα. Αλλά και να κερδίσουμε κάτι από αυτό. Τι να κάνω; Τι να κάνω; Συλλογίζομαι για ώρες πώς θα μπορούσα να περάσω ευχάριστα αυτές τις βαρετές μέρες.

Ξαφνικά, θυμήθηκα την τρομπέτα που είχα μικρός. Αρχαία ελληνική ιστορία. Σκαρφάλωσα στο πατάρι κι αφού έψαξα παντού, τελικά τη βρήκα σε μία γωνιά, βρώμικη και λίγο σκουριασμένη. Την πήρα, την καθάρισα και σκέφτηκα πως θα ήταν τέλεια ιδέα. Να ξεκινήσω να κάνω κάτι δημιουργικό επιτέλους. Πού ξέρεις, το άχρηστο το αφεντικό μου μπορεί και να με σούταρε κάποια στιγμή. Μάθε τέχνη κι άστηνε. Κατευθείαν έψαξα για μαθήματα τρομπέτας στο διαδίκτυο, μιας και είχα ξεχάσει να παίζω. Έβαλα κάποια βίντεο να δω, προσπάθησα να θυμηθώ, αλλά αμέσως κατάλαβα ότι θα είναι δύσκολο να τα καταφέρω. Ένα ''σκάσε'' κάποιου γείτονα με έκανε να λουφάξω. Έπειτα από αυτή την αποτυχημένη προσπάθειά μου να αναβιώσω τη νεκρή μου καριέρα ως μουσικός, κοίταξα το ρολόι μου και είδα ότι η ώρα είχε πάει

6. Αποφάσισα λοιπόν να ανοίξω την τηλεόραση, για να δω τη ζωντανή ενημέρωση από τον κύριο Τσιόδρα. Ο σταρ της εποχής.

«Σήμερα έχουμε να ανακοινώσουμε δέκα νέα κρούσματα». Με το που άκουσα αυτές τις λέξεις, το σαγόνι μου έπεσε μέχρι το πάτωμα. Είχα δύο βδομάδες να ακούσω και την τελευταία φορά που το έκανα, τα

καταγεγραμμένα κρούσματα ήταν περίπου 60 την ημέρα. Σκέτη κατάθλιψη. Τώρα έκπληκτος, έβλεπα ότι τις τελευταίες έξι μέρες δεν είχαν καταγραφεί ούτε 50 κρούσματα. Βρε λες;

Κάτι άλλαξε μέσα μου. Ένα πελώριο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό μου. Συνειδητοποίησα τη μεγάλη επιτυχία με την οποία η χώρα μας έχει αντιμετωπίσει μέχρι στιγμής αυτή τη δύσκολη κατάσταση, παρά το γεγονός ότι

υπάρχουν μεγάλες ελλείψεις στο σύστημα υγείας. Εκτίμησα τον αγώνα όλων των γιατρών και των νοσηλευτών, οι οποίοι εργάζονται καθημερινά διακινδυνεύοντας την ασφάλειά τους, για να σώσουν τους συνανθρώπους τους, όπως επίσης και τον αγώνα των ανθρώπων που απλώς κάθονται στο σπίτι τους, καλή ώρα - αχ, χωριό μου- , και αποχωρίζονται την κανονικότητά τους για να συνεισφέρουν όσο μπορούν σε αυτή την ηρωική προσπάθεια. Μία ώρα πιο μετά, όταν είχε αρχίσει να βραδιάζει, πήγα προς το παράθυρο να ρίξω μια ματιά στο απέναντι κiosk, που είναι τόσο όμορφο το απόγευμα, ειδικά όταν δε βρίσκεται κανείς τριγύρω.

Γυρεύοντας πήγαινα. Αυτό που είδα, αντί να με γαληνεύσει, με εξόργισε. Μία παρέα, τουλάχιστον δέκα άτομα, είχαν μαζευτεί και χαζογελούσαν χωρίς σταματημό. Ε, Όχι! Δε γίνεται αυτό. Θα τρελαθούμε τελειώς! Μαχητές πεθαίνουν για να εξασφαλίσουν την προστασία μας και όλος αυτός ο αγώνας τους πάει στράφι, γιατί κάποιοι ηλίθιοι δεν καταλαβαίνουν τι συμβαίνει γύρω τους. Εκείνη τη στιγμή ήμουν έξω φρενών. Ένιωσα ότι ήταν προσωπική μου ευθύνη να σταματήσω αυτό το έγκλημα, αλλά πώς; Αρχικά σκέφτηκα να πάω μόνος μου και να τους τα ψάλω, έπειτα όμως πίστεψα ότι η αστυνομία θα ήταν καλύτερη λύση. Όπως και να 'χει, ένα πρόστιμο 150 ευρώ είναι πολύ πιο πειστικό από μία απλή παρατήρηση ή έναν καβγά. Τηλεφώνησα στο 100 και περίμενα να έρθουν, με ανυπομονησία μπορώ να πω. Μετά από ένα τέταρτο έφτασαν και πέντε λεπτά αργότερα όλοι είχαν μπει στα σπίτια τους μείον 150 ευρώ. Ε, μα! Πολύ μου άρεσε που είχα

κάνει κάτι σωστό και είχα επιτελέσει το καθήκον μου ως πολίτης. Γι' αυτό κοιμήθηκα σαν πουλάκι, περήφανος για τον εαυτό μου.

Το επόμενο πρωί, αφού τάισα τον σκύλο μου, σκέφτηκα ότι μια παρέα-πάντα με τα κατάλληλα μέτρα προστασίας- δε θα ήταν κακή ιδέα, μιας και βαρέθηκα να γυρίζω σαν την άδικη κατάρα. Οι φίλοι μου κοιμούνταν ακόμη. Και ο πιο κοντινός άνθρωπος είναι ένας νεαρός που μένει από πάνω. Η αλήθεια είναι ότι φοβάμαι γιατί είμαι λίγο άτυχος, ούτε με την κοπέλα από απέναντι πήγε τόσο καλά. Έτσι, βρήκα μια συνταγή για κέικ στο διαδίκτυο, μην τον επισκεφθώ και με άδεια χέρια. Έκανα την κουζίνα χάλια, αλλά κάτι κατάφερα.

Έβαλα την καλή μου φόρμα, αφού ήταν η πιο επίσημη εμφάνιση στη διάρκεια της καραντίνας, και αγχωμένος ξεκίνησα. Σε όλη την διαδρομή -ένας όροφος είναι, αλλά είχα καιρό να ανέβω σκάλες- σκεφτόμουν ότι δεν πρέπει να με πτοήσει μια κακή πρώτη επαφή με τη γειτόνισσα. Γι' αυτό μετάνιωσα και αποφάσισα να δοκιμάσω την τύχη μου.

Αλλάζω διαδρομή και κατευθύνομαι προς το σπίτι της κοπέλας. Τρίτος όροφος. Βγάζω και τη μάσκα, για να φτιαχτώ. Την ώρα που πάω να της χτυπήσω το κουδούνι, εκείνη έβγαινε για να πάει στο σουπερμάρκετ.

«Καλημέρα» μου λέει, με ένα γλυκό χαμόγελο.

«Καλημέρα», της απαντώ. «Είμαι ο Φίλιππος».

«Ελένη, χάρηκα. Εσύ δεν είσαι που προσπαθούσες να απλώσεις τα ρούχα;» μου λέει γελώντας.

«Χα χα, εγώ είμαι. Σκέφτηκα να σπάσω τη μοναξιά μας και να σε γνωρίσω αλλά και για να δοκιμάσεις τη σπεσιαλιτέ μου. Κάνω καλύτερο κέικ σοκολάτας και από τον Πετρετζίκη».

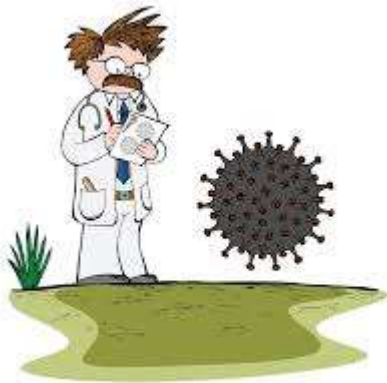
«Αχ, με συγχωρείς, αλλά πάω για ψώνια. Αν θες, πέρνα κάποια άλλη στιγμή, για να γευτώ κι εγώ αυτή την πανδαισία σοκολάτας», μου αποκρίθηκε και τελείωσε τη συζήτησή μας με μια θερμή χειραψία.

Απογοητευμένος, έφυγα για το σπίτι, μιας και τσάμπα το χάλι της κουζίνας μου. Τουλάχιστον, θα τσακίσω το κέικ.

Έχει περάσει μία εβδομάδα και δεν έχω δει ξανά την Ελένη, από την οποία ομολογώ πως έμεινα γοητευμένος. Λέω λοιπόν να βγάλω την Μπουμπού μια βόλτα, μπας και κατά τύχη την δω. Στο δρόμο ακούω κάτι κυρίες, γνωστές κουτσομπόλες της πολυκατοικίας, να λένε πως μια

κοπέλα από απέναντι βρέθηκε θετική στον κορωνοϊό. Το μυαλό μου πήγε κατευθείαν στην Ελένη και άρχισα να φοβάμαι και για μένα, μιας και είχαμε έρθει σε επαφή, έστω και αν ανταλλάξαμε απλώς μια χειραψία.

Μετά από τρεις μέρες, δε νιώθω πολύ καλά. Έχω πολύ βήχα και με πονάει ο λαιμός μου. Αποφασίζω να βάλω θερμομέτρο και εκπλήσσομαι όταν βλέπω πως έχω 38.7. Τότε ήταν που άρχισα να τρέμω από το φόβο μου. Μα τόσο γκαντέμης πια; Όσο πέρναγαν οι ώρες και οι μέρες, αντί να γίνομαι καλύτερα, η κατάστασή μου χειροτέρευε. Εκείνη την ώρα σκέφτηκα να καλέσω τον αριθμό του υπουργείου υγείας για τα ύποπτα κρούσματα. Αφού επιτέλους βρήκα να μιλήσω με έναν ευγενέστατο κύριο, κρίθηκε απαραίτητο να κάνω το τεστ για τον ιό. Μετά από δύο περίπου ώρες, ήρθε σπίτι μου ένα ζευγάρι γιατρών με ειδικές στολές και πραγματοποίησαν δειγματοληψία. Μου είπαν πως σε δύο με τρεις μέρες θα είχαν τα αποτελέσματα και θα με ενημέρωναν τηλεφωνικώς. Αυτές οι δύο μέρες αναμονής ήταν οι χειρότερες της ζωής μου.

Κι αν έβγαινα θετικός; Τότε μόνο κατάλαβα το πόσο πολύτιμη είναι η ζωή και το πόσο θεωρούσα κάποια πράγματα δεδομένα. Ξαφνικά, ακούω να χτυπάει το τηλέφωνο. Ήταν από τον ΕΟΔΥ για να μου πουν πως τα αποτελέσματα ήταν έτοιμα. Μου κόπηκαν τα πόδια.

Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ήμουν όντως θετικός στον κορωνοϊό.... Μετά από κάποιες ερωτήσεις και, αφού σιγουρεύτηκαν ότι δεν ανήκω στις ευπαθείς ομάδες, οι οποίες διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο, μου δήλωσαν ότι δεν επιτρεπόταν να βγω εκτός σπιτιού για δύο εβδομάδες τουλάχιστον. Επίσης, μου δήλωσαν ότι κάθε τρεις μέρες θα με επισκέπτεται ένας γιατρός για να ελέγχει την κατάστασή μου. Πανικοβλημένος έκλεισα απότομα το τηλέφωνο και το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν τα άτομα που είχα έρθει τελευταία σε επαφή. Έπρεπε να τα ενημερώσω. Αλλά μήπως είχα δει και κανέναν; Μα πώς μου συνέβη εμένα αυτό; Ήμουν τόσο προσεκτικός ..., εκτός..... Μα από μια χειραψία;

Έπεσα ανήσυχος να κοιμηθώ. Από έναν φρικτό εφιάλτη με ξύπνησε το γάβγισμα της Μπουμπούς. Άκουσα έναν θόρυβο και αμέσως σηκώθηκα, ελπίζοντας να μην έχει κάνει πάλι κάποια ζημιά. Η έκπληξη όμως που με περίμενε στο σαλόνι ήταν πολύ μεγαλύτερη. Ξαφνικά, βρέθηκα να κοιτάζομαι στα μάτια με

έναν μαυροφορεμένο διαρρήκτη. Δεν κατάλαβα καν πώς, αλλά μετά από λίγα λεπτά βρισκόμουν δεμένος σε μία καρέκλα με μία ταινία κολλημένη στο στόμα μου. Τι τραβάω ο έρμος;

Με καθυσύχασε λέγοντάς μου ότι δεν έχει σκοπό να με πειράξει, αρκεί να μην προσπαθήσω να διαφύγω. Μούγκριζα, αλλά με αγνόησε εντελώς και συνέχισε να ψάχνει για χρήματα ή πολύτιμα αντικείμενα. Την ώρα εκείνη χτύπησε το τηλέφωνο. Μα ποιος μπορεί να έπαιρνε μέσα στη νύχτα; Ανταλλάξαμε ένα βλέμμα και ήταν σαν να κάναμε μία σιωπηλή συμφωνία ότι κανείς από τους δυο μας δε θα το σηκώσει. Μετά από το χαρακτηριστικό μπιπ, ακούστηκε η φωνή της μητέρας μου που γκρίνιαζε γιατί δεν την ενημέρωσα ότι ήμουν θετικός και με θερμοπαρακαλούσε να σηκώσω το τηλέφωνο, για να σιγουρευτεί ότι είμαι καλά. Και τότε... πήρα την εκδίκησή μου. Α χα! Ο διαρρήκτης κατέρρευσε.... Με μία απότομη κίνηση μού έβγαλε την ταινία από το στόμα....Αουτς!

«Πες μου ότι δεν είναι αλήθεια αυτό που μόλις άκουσα. Πες μου ότι αυτή δεν ήταν όντως η μητέρα σου και ότι έχει γίνει κάποιο λάθος».

Τα είχα εντελώς χαμένα. Ούτε που μου πέρασε από το μυαλό να φωνάξω για βοήθεια, γιατί εκείνος ξεκίνησε έναν μονόλογο απόγνωσης και απελπισίας και με αποστόμωσε.

«Πώς είναι δυνατόν να πηγαίνουν όλα τόσο στραβά; Σίγουρα με κόλλησες. Σε άγγιξα... εσένα, το σκύλο σου, τα πράγματά σου...»

Τον κοίταζα με απορία. Βρήκα το θάρρος κάποια στιγμή να τον ρωτήσω, ενώ ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

«Θα μας τρελάνεις ρε φίλε, μου ζητάς και τα ρέστα;»

«Εξαιτίας σου θα πεθάνω, ηλίθιε.... Γιατί νομίζεις βρίσκομαι εδώ; Η ανάγκη με έκανε. Με απέλυσαν και...» Ξαφνικά έγινε πολύ μελαγχολικός. Έκατσε στο πάτωμα και συντετριμμένος συνέχισε... «Έχω πρόβλημα, αν δε βρω κάποια χρήματα, χάνω το σπίτι μου...».

«Ωραίο τρόπο βρήκες να το σώσεις...»

«Απελπίστηκα, δυο τρεις φορές και μετά δεν το ξανακάνω...»

Με δάκρυα στα μάτια μού μιλούσε σαν να ήμουν ο κολλητός του. Μου τα εκμυστηρεύτηκε όλα. Από μικρός έμεινε μόνος και το σπίτι αυτό ήταν ό,τι είχε και δεν είχε. Χρώσταγε, γιατί είχε πάρει δάνειο για επισκευές από τους σεισμούς. Μάζευε χρήματα, μα η απόλυσή του τον είχε οδηγήσει στο σπίτι μου και δυστυχώς δεν ήμουν το πρώτο του θύμα στην περιοχή.

Πραγματικά τον λυπήθηκα. Ήταν όντως σε αδιέξοδο. Του πρότεινα αυθόρμητα και χωρίς πολλή σκέψη να μείνει στο σπίτι μου μέχρι να βρούμε μία λύση. Άσε που μπορεί και να τον είχα κολλήσει. Ήμασταν πλέον μαζί σε αυτό και δεν μου πήγαινε η καρδιά να τον αφήσω. Συγκινημένος δέχτηκε την πρότασή μου. Είχαμε μπει και οι δύο σε μία πρωτόγνωρη περιπέτεια. Δεν θα τον κατήγγειλα, αλλά έπρεπε να

βρεθούν και τα χρήματα. Αρκεί να μη συνέχιζε τις εισβολές σε άλλα σπίτια. Μου το υποσχέθηκε.

Το βράδυ είχα εφιάλτες. Ήμουνα τελείως παλαβός; Το πρωί ξυπνώντας από την αγωνία μου, αντικρίζω το ληστή στον πάγκο της κουζίνας να τρώει κάποια μπισκότα που βρίσκονταν εκεί περίπου ένα μήνα.

«Καλημέρα...» του λέω.

«Καλημέρα. Ελπίζω να μη σε πειράζει που πήρα λίγα από τα μπισκότα σου», μου απαντάει ξαφνιασμένος.

«Όχι, όχι, σαν στο σπίτι σου» ας τον πήγαινα με το μαλακό, ποτέ δεν ξέρεις. «Απ' ό,τι βλέπω δεν κοιμήθηκες καλά...» έδειξα τα κόκκινα μάτια του.

«Να μπορούσα κιόλας! Όλη την νύχτα προσπαθούσα να βρω μια λύση» μου αποκρίθηκε απελπισμένος.

Ξαφνικά, ακούγεται το κουδούνι. Ποιος μπορεί να είναι πάλι; Λέω από μέσα μου. Τότε ακούγεται μια γνώριμη γυναικεία φωνή, γλυκιά φωνή. Λες; Μαρμάρωσα. «Ησυχία» του λέω. Τρέχοντας άνοιξα την πόρτα για να διαπιστώσω πως ήταν η Ελένη, αλλά αυτή την φορά με τις κατάλληλες προφυλάξεις. Κάνω δύο βήματα πίσω, ώστε να κρατήσω απόσταση ασφαλείας, κάτι που δε θα έκανα σε άλλη περίπτωση.

«Τι κάνεις; Λυπάμαι, ήρθα να σε ενημερώσω πως είμαι ένα από τα κρούσματα ...» λες και δεν το ξέραμε.

«Έλα που είμαι κι εγώ» είπα και βάλουμε τα γέλια. Λίγο πριν τελειώσω τη φράση μου, ακούγεται ένας θόρυβος

από το «δωμάτιο» του ξένου. Ένα ρίγος με διαπέρασε.

«Νόμιζα πως έμενες μόνος σου ή κάνω λάθος;» με ρωτάει γεμάτη απορία. Μετά από λίγη σκέψη και εκτιμώντας το ότι κι εκείνη ήταν ειλικρινής μαζί μου, σε συνδυασμό με την ανάγκη που είχα να μιλήσω σε κάποιον και να εξασφαλίσω μια βοήθεια για τον άλλον το φουκαρά, αποφάσισα να της πω τα πάντα.

«Τι συμβαίνει;» Με ρώτησε με περιέργεια. Της είπα να περάσει μέσα και της εξήγησα. Τους σύστησα κιόλας. Ήμασταν για γέλια. Σπάγαμε το κεφάλι μας πώς να τον βοηθήσουμε. Στο τέλος, το

αποφασίσαμε. Θα του προσφέραμε τους μισθούς μας και θα κρατούσαμε για να περάσουμε το δώρο. Άλλος θα έκανε Πάσχα τελικά!

Έτσι κι έγινε. Όταν πια είχαν φύγει και οι δύο, ξάπλωσα στο κρεβάτι και σκεφτόμουν τα τελευταία γεγονότα... Οφείλω να ομολογήσω πως ποτέ μου δεν περίμενα να ανοίξω παρτίδες με ένα ληστή, να με προσβάλει ένας ιός ο οποίος αποτελεί απειλή για όλον τον πλανήτη και να γνωρίσω την κοπέλα της ζωής μου εξαιτίας της καραντίνας που την οδήγησε έξω από την πόρτα μου. Τη σκέψη μου διέκοψε ο ήχος ενός μηνύματος στο κινητό μου. Μαζί του υπήρχαν και ένα σωρό άλλες ειδοποιήσεις -αναπάντητες κλήσεις από την μητέρα μου και μερικών κολλητών μου.

Σκέφτηκα πως η μητέρα μου θα έχει φρικάρει κι έτσι την κάλεσα αμέσως. Δεν πρόλαβε να ακουστεί το πρώτο «Μπιπ» και η μητέρα μου το είχε ήδη σηκώσει!

«Τι κάνεις, αγόρι μου, όλα καλά; Από τότε που έμαθα τα δυσάρεστα νέα δεν έχω σταματήσει να σου τηλεφωνώ. Κι εσύ, άφαντος. Πες μου ότι όλα είναι καλά».

«Ναι μαμά, όλα είναι καλά μην ανησυχείς, συνέβησαν πολλά αυτές τις μέρες που θα στα πω όταν συναντηθούμε. Θα σε πάρω εγώ αύριο, είμαι πολύ κουρασμένος τώρα» της απάντησα.

«Εντάξει, παιδάκι μου, να προσέχεις!» μου είπε με αγάπη και έκλεισε.

Το μόνο που μου έμενε ήταν να πάρω και τους κολλητούς μου. Όταν μιλήσαμε στην ομαδική, με ρώτησαν έκπληκτοι αν τα νέα όντως ισχύουν. Τους τα επιβεβαίωσα. Αφού με τάραξαν στο δούλεμα, όλοι μαζί μου είπαν: «Περαστικάάά! Άντε να τα πούμε κι από κοντά».

Οι μέρες περνάνε αργά αλλά ευχάριστα, διότι έχουμε έρθει πολύ κοντά με την Ελένη και περνάμε τις περισσότερες ώρες μαζί είτε στο δικό μου

διαμέρισμα είτε στο δικό της. Παράλληλα βρισκόμαστε σε συχνή επικοινωνία με τον Θέμη- τον επίδοξο ληστή- και ανακουφιστήκαμε μόλις ακούσαμε ότι η εφορία τού έδωσε παράταση μετά από το ποσό που πλήρωσε. Το αστείο είναι ότι και οι τρεις μας καταλήξαμε μέσω αυτής της κατάστασης να γίνουμε φιλαράκια και σχεδιάζουμε μαζί τις καλοκαιρινές μας διακοπές -αν όλα βέβαια πάνε καλά με την εξέλιξη του ιού στη χώρα μας. Ο Θέμης ήρθε μάλιστα να μας δει, μας έφερε και γλυκά. Τον τυχεράκια, δεν κόλλησε.

Μετά από περίπου δύο εβδομάδες μάχης με τον COVID-19, η Ελένη και εγώ είμαστε πλέον υγιείς και αναμένουμε την επιστροφή στην κανονικότητα. Γίναμε ένα

πολύ ταιριαστό ζευγάρι και ζούμε στο διαμέρισμά μου, μαζί με την Μπουμπου. Η Ελένη είναι υπέροχη και πολύ εντάξει άνθρωπος, νομίζω πως αρχίζω να κολλάω μαζί της.

Τελικά, αυτή η κατάσταση έχει και τα καλά της · συγκατοικώ με τη γυναίκα των ονείρων μου – ίσως και μελλοντική σύζυγό μου - , οι μαγειρικές μου ικανότητες έχουν φτάσει σε επίπεδο Gordon Ramsay , έγινα κατά κάποιο τρόπο παιδί για σπίτι και έκανα έναν πολύ καλό καινούργιο φίλο, έστω κι αν ήταν αρκετά παράξενη η γνωριμία μας.

Κι έφτασε η πολυπόθητη μέρα άρσης των μέτρων απαγόρευσης της κυκλοφορίας. Επιτέλους, δεν θα είμαστε αναγκασμένοι να μένουμε εσώκλειστοι, όμως η μετάβαση στους κανονικούς ρυθμούς ζωής θα είναι δύσκολη. Μην παίρνουμε και θάρρος.

Ο Θέμης ψάχνει για δουλειά κι εμείς επιστρέψαμε στις δικές μας. Μόλις σχολάμε, είμαστε μαζί. Καθόμαστε αγκαλιασμένοι –θα έπρεπε να κρατάμε αποστάσεις, αλλά ο έρωτας ιούς δε φοβάται φαίνεται- και συζητάμε όλα όσα συνέβησαν αυτούς τους τελευταίους μήνες.

«Ποιος θα το πίστευε;» λέω.

«Έχουμε περάσει μία πανδημία, καταστροφικές πυρκαγιές, έναν παρ' ολίγον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, πιθανή έκθεση σε ραδιενέργεια και επιβεβαιώθηκε επίσημα η ύπαρξη UFOs. Και όλα αυτά μέσα σε

πέντε μήνες! Ποιος θα το περίμενε ότι το 2020 θα συνέβαιναν όλα όσα ισχυρίζονταν ότι θα γίνουν το 2012;» μετρά η Ελένη.

« Μήπως έρθει όντως η συντέλεια του κόσμου; Έχουμε ακόμα εφτά μήνες να μάθουμε τι άλλο μας περιμένει».

«Ας μην το σκεφτόμαστε καλύτερα» μου απαντά.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι είμαστε αυτόπτες μάρτυρες σε γεγονότα τα οποία θα γραφτούν στο μέλλον στα βιβλία της Ιστορίας. Πόσο μάλλον εμείς που ζήσαμε τον ιό στο πετσί μας. Σε λίγα χρόνια, σκεφτείτε, ιστορικοί θα μας αναζητάνε και θα μας πληρώνουν για να τους περιγράψουμε τι ζήσαμε. Περίεργος τρόπος να γίνεις διάσημος, θα έλεγε κανείς.

Ο φίλος μας φαινόταν να συνέρχεται.

«Θα σας χρωστάω αιώνια ευγνωμοσύνη» μας έλεγε.

Είμαι χαρούμενος γι' αυτόν, που θα βάλει τη ζωή του σε μία τάξη. Μόνο να βρει καμιά δουλειά, γιατί τον βλέπω να ξαναβγαίνει επικίνδυνες νυχτερινές βόλτες.

Όλα φαίνονται να προχωράνε προς το καλύτερο. Τον Αύγουστο θα περάσουμε τις διακοπές μας στο χωριό μου. Είμαι βέβαιος πως η Ελένη θα το λατρέψει κι η μάνα μου εκείνη. Εξάλλου, σχεδιάζω να της κάνω πρόταση γάμου. Είναι φοβερό. Μετά από τόσες περιπέτειες, θα ευχαριστηθούμε επιτέλους τη ζωή...

Χαλάλι ο κορωνοϊός!

Και με αυτή τη σκέψη, ανοίγω τα μάτια μου. Βρίσκομαι στο δωμάτιό μου. Κοιτάζω την ώρα, είναι 5 το πρωί. Η Μπουμπού με τραβάει. Πάλι πεινάει; Σηκώνομαι και νιώθω λες και κοιμάμαι πέντε μέρες. Κοιτάω την ημερομηνία. Τέλη χειμώνα. Τι παράξενο! Θα ορκιζόμουν πως ήταν Ιούλιος! Όνειρο ήταν; Άι στο καλό. Πηγαίνω στην κουζίνα και φτιάχνω μία κούπα καφέ. Είμαι μόνος μου, αδύνατον. Ξαφνικά, θυμάμαι το όνειρο που είδα και νιώθω μια ζάλη και μια ανακατωσούρα. Ένα γιατρό τον χρειάζομαι.

Κι έχει έρθει η ώρα να ετοιμαστώ για τη δουλειά. Μηχανικά τα κάνω όλα. Πηγαίνω, αλλά και τις 8 ώρες-ατέλειωτες μου φαίνονται- δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι το χωριό μου που μου έχει λείψει και πόσο ωραία θα περάσουμε φέτος το Πάσχα.

Γυρίζω σπίτι κουρασμένος και αράζω να χαζέψω λίγο τηλεόραση. Όμως το πρόγραμμα διακόπτεται:

«Καλησπέρα σας, κυρίες και κύριοι, διακόπτουμε τη ροή του προγράμματός μας, διότι πρέπει να σας μεταδώσουμε μια έκτακτη είδηση»

Αμάν, τι είναι πάλι; Μας έχουν ζαλίσει τελευταία.

«Λόγω της κρίσης του κορωνοϊού και της αύξησης των κρουσμάτων, στο εξής ανακοινώθηκε πως θα ισχύσουν τα παρακάτω: απαγορεύεται η έξοδος από τη χώρα, απαγορεύονται οι μετακινήσεις από νομό σε νομό, οι πολίτες επίσης θα μπορούν να εξέρχονται από την οικία τους συμπληρώνοντας πρώτα μια υπεύθυνη δήλωση...., τα διόδια θα παραμείνουν κλειστά επ' αόριστον...»

Δεν είναι δυνατόν! Πάλι τα ίδια;

ΤΕΛΟΣ

Έγραψαν οι μαθητές(με τη σειρά που παρέλαβαν το κείμενο)

Μαριλίτα Καραβά Γ1
Βιβή Γούσια Γ1
Γκότσης Κωνσταντίνος Γ1
Γεωργία Βούρλα Γ1
Σιδέρη Αγγελίνα Γ3
Λευτέρης Δόνδωρος Γ3
Γιώτα Αδελφοπούλου Γ1
Ορέστης Σίμος Γ3
Θεοδώρα Καμπαδάκη Γ1

Επιμέλεια-Διορθώσεις

Μαίρη Πίσια

